

У НОВОМУ ПЛЕМЕНІ

Коли Зернятка — Розумник, Пустунчик та Лапуня — тільки починали ходити до школи, їм зовсім не сподобався перший клас. Зараз у це важко повірити, але це правда.

Лапуня вважала, що дівчаткам не личить ходити з портфелем. Він такий важкий... і такий хлопчачий! Не те що її улюблена малесенька сумочка з рожевим замочком!

Розумник думав, що він і так багато читає і вже все знає. А чого не знає — дізнається трохи згодом. Навіщо йому вчитися у школі? Він сам собі вчитель!

Пустунчик сумував через те, що багато часу треба сидіти за партою замість того, щоб гуляти, гратися та шукати цікаві пригоди. Чому уроки такі довгі, а перерви такі короткі?! Та ще й додому можуть дати якесь завдання!

Коли закінчився перший тиждень навчання, всі троє зібралися на Раді Друзів. І стали радитися, що робити далі? Адже з понеділка знову треба йти до школи!

— Для чого ми пішли до школи? — спитав Розумник.

— Щоб вчитися, — трохи сумно відповіла Лапуня. — Казали, там буде цікаво...

— А мені нудно! — закинув Пустунчик. — Тобто, коли нас вчать чомусь цікавому, мені цікаво, але навіщо потрібні такі довгі уроки, не розумію!

— Але всі ж вчаться, — ще сумніше сказала Лапуня. — Може, ми ще замалі для школи? Не розумію...

— Ось! — зрадів Розумник. — Ми не розуміємо шкільного порядку! А коли щось незрозуміло, його треба ретельно дослідити та вивчити!

— Ми весь час тільки те й робимо, що вчимося, вчимося... аж в голові паморочиться! — пхикнув Пустунчик. — А я справжніх пригод хочу!

— Будуть пригоди, — пообіцяв Розумник. — Давайте гратися, наче ми потрапили до незнайомого дикого племені. Ми полонені чужаки. І треба вивчити всі закони, щоб нас прийняли за своїх!

— Бо інакше нас всіх з'їдять! — радісно підскаочив Пустунчик. Йому сподобалася гра у плем'я дикунів.

— Ой! Я не хочу! — стривожилася Лапуня.

— У школі нас, звісно, не з'їдять, — заспокоїв подружку Розумник. — Але задля власної безпеки варто знати всі внутрішні правила. Нам треба навчитися добувати знання на уроках, увійти у шкільне життя, познайомитися з усіма в класі, дізнатися, хто з дорослих — головний вождь, до кого звертатися по допомогу, від кого можна чекати небезпеки...

— То на нас справді чатує небезпека? Чи це для гри? — захвилювалася Лапуня.

— Ніхто насправді не знає, що з ним може статися у наступну мить. Наприклад, якщо ти захворіла, а йде урок... що будеш робити?

— Не знаю...

— А якщо ти дуже голодна, де й коли в школі можна поїсти?

— Не знаю...

— Ось бачиш.

— А це вже цікаво! — зрадів Пустунчик. — Закони „племені“! Ось побачите, я скоро стану великим вождем!

— Я швидше стану, — заперечив Розумник. — Я більше читаю!

— А дівчаток беруть у вожді? — спитала Лапуня.

— Не знаю. Але скоро дізнаємося! Гайда до школи!..

Всі троє розвеселилися, і з того дня їм стало значно цікавіше ходити до школи та вчитися.

Олена Крижановська

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:

Дарія Біда, тел.: (032) 236-71-23,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua

Заступник головного редактора:

Світлана Вольська,
e-mail: svitlana300@gmail.com
Дизайн і верстка Марина Шутурма

Підписано до друку 02.07.13,
формат 60х84/8.
Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.
Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ „Видавничий дім „УКРПОЛ“.

Юний натураліст

(твоє ім'я та прізвище)

№17/2013
ВЕРЕСЕНЬ

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

Уважно розглянь картину. Уяви, що ти знаходишся на природі. Опиши свої відчуття.

КАЗКА ПРО ЗАЙЧИКА І ПОРУ РОКУ

ВЕСНА

Маленький Зайчик народився навесні, коли сніг майже розтанув і лише де-не-де в темних ярах і в лісі збереглися сірі сніжні островки. Яскраво світило сонечко, навкруги весело щебетали пташки і дзюркотили дзвінкі весняні струмки.

Але маленького Зайчика все це не тішило. У нього не було братиків і сестричок, теплого житла, і він майже не знав своєї мами. Вона приходила лише погодувати Зайчика і знову надовго зезала, наказавши йому сидіти тихо, щоб не помітили хижакі. Зайчик бачив, що темні пагорби навколо з кожним днем щільніше вкриваються травою, і рослини прокидаються від зимової сплячки. Але Зайчик був ще дуже маленький і не знав, що на світі буває весна. Він сидів під кущем, на якому вже з бруньок вистрілили ніжні листочки. Сидів і сумував, не помічаючи, як красиво навкруги. І тоді до нього підійшла ВЕСНА. Вона була прекрасна у своїх ніжно-смагдових шатах кольору молоді трави. Весна взяла Зайчика на руки і зіграла його ласкавим сонячним теплом.

— Чому ти сумуєш, маленький Зайчику? — запитала Весна. — Невже ти не знаєш, що навесні всі звірята радіють сонечку і першій соковитій травичці? Поглянь, як хороше і тепло!

— Я не хочу зеленої травички, — сердито відповів Зайчик. — І не хочу весни. Я не знаю, що це таке, але все одно не хочу!

Весна весело засміялася. Її сміх був наче пісня першого жайворонка і дзюркотіння лісового струмочка.

— Спочатку спробуй ось це, — сказала вона, посадивши Зайчика на вкритий першою травичкою і зігрітий сонечком пагорб. — Не бійся, поїж.

Зайчик обережно відкусив травинку, закрив очки і почав жувати. Схрумкав першу, потягнувся за ще однією травинкою, весело ворухив носиком і їв ще, ще і ще...

Весна залилася сміхом.

Коли Зайчик довідався, що таке зелена травичка, Весна повела його далі показувати свої володіння і відкривати Зайчикові свої скарби. Він довідався, що у лісних струмочках тече смачна водичка, яка додає звірям і птахам сил після довгої зими. Він довідався, що молоді гілочки верби, що ростуть над водою, хоч і гіркуваті, але придатні для їжі, особливо корисні їхні бруньки з нерозкритими листочками. Зайчик навчився відрізняти листочки кульбаби від кропиви, навчився милуватися весняними квітами і познайомився з лісовими мешканцями: білкою, їжачком і бурундуком. В усіх лісових звірят навесні народжувалися малюки. Зайчик грався з новими друзями з ранку до вечора і радів теплому сонечку. А якщо раптом налітала гроза, Весна вкривала Зайчика від дощу листком лопуха чи знаходила йому затишну нірку під кущем малини або смородини.

Промайнув час. Зайчик, ніжачись на сонечку, сушив свою сіру шубку, яка намокла після грози, дивився на квітучі вишні і думав:

„Як добре... Таки Весна не даремно є на світі!”

І ось в один з таких чудових днів Весна підійшла до Зайчика і сказала, що їй час іти.

— Моя пора добігає кінця, — лагідно сказала вона. — Невдовзі сюди прилетить Літо і буде дбати про вас усіх. А на мене чекають далеко, у північних країнах.

— Не йди! — благав Зайчик. — Як же ми будемо без тебе? Хто дасть нам зелену соковиту травичку і зігріє на сонечку?

— Літо.

— Не хочу літа! — капризував Зайчик, стукаючи задньою лапкою по пеньку, на якому сидів. — Хочу, щоб була тільки весна! З літом погано!

Весна знову засміялася.

— Тобі сподобається Літо. Воно припасло для тебе багато подарунків. А з тобою ми ще зустрінемося, маленький Зайчику. Зустрінемося, я обіцяю!

